

## Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Thường Lạc Tịnh Tâm

Tháng 7 năm 2005, hiệp hội sắp xếp cho tôi một nhiệm vụ công việc mới: chuẩn bị nước trà và khăn lau cho lão pháp sư khi ngài giảng kinh.

Ngày đầu tiên nhận việc, tôi đã chuẩn bị đầy đủ nước trà và khăn chuyên dùng cho buổi giảng kinh đúng giờ. Nhưng điều khiến tôi thấy khó hiểu chính là: suốt hai tiếng đồng hồ giảng kinh, lão pháp sư không hề uống một ngụm nước nào, cũng không dùng đến chiếc khăn; ngày thứ hai cũng vậy, ngày thứ ba cũng thế, liên tiếp bảy ngày đều giống như vậy.

Tôi cực kỳ hoang mang, bèn đi thỉnh giáo vị sư huynh đến từ Singapore. Sư huynh ấy cẩn thận mở nắp bình giữ nhiệt, tức thì một luồng hơi nước nóng hổi phả thẳng vào mặt; rồi huynh ấy kiểm tra đến chiếc khăn, không ngờ lại vắt ra được tới nửa ly nước... Sư huynh ấy hỏi tôi: “Nếu như cậu khát, cậu có thể uống nổi loại nước như vậy không? Một chiếc khăn vừa cầm lên đã nhỏ nước, cậu có dùng không?” Tôi xấu hổ đáp: “Không thể dùng!”

Sư huynh ấy thấy tôi quả thật không cố ý và cũng thật sự không hiểu rõ, nên đã từ bi phát tâm chỉ dạy tôi cách để làm việc này một cách chu đáo hơn.

Đến ngày thứ tám, tôi cẩn thận áp dụng phương pháp sư huynh đã dạy để chuẩn bị. Quả nhiên, sau khi giảng kinh xong, lão pháp sư đã uống một ngụm nước. Khoảnh khắc ấy tôi vui tột độ, đồng thời cũng cảm thấy rất hổ thẹn! Suốt bảy ngày qua, tôi chỉ làm việc theo nhận thức của riêng mình, chưa từng nghĩ đến việc phải khiêm tốn thỉnh giáo những đồng nhân có kinh nghiệm trước khi làm. Vì lẽ đó khiến lão pháp sư phải chịu khát, nhịn khát. Nhưng khi nhìn lại lão pháp sư, ngài tuyệt nhiên không trách móc lời nào, thật sự càng nghĩ càng thấy hổ thẹn!

*Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”*